

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

O, sta op, Heer,! (blz. 14).

Filips Van Artevelde

Roman door A. HANŠ.

(Vervolg.)

— Wel zoo, zijt gij hier de hoofdman, zei de vorst. Wel, ge ziet er me een flinken kerel uit ! Ik heb vertrouwen in u. Kent ge mijnheer Marcus van Blauwhuize ?

— Ja, heer graaf !

— Hij is op het kasteel...

— Mijnheer van Blauwhuize is zoo juist vertrokken, heer graaf.

— Dus hij stoort zich niet aan mijn bevelen, dacht Lodewijk van Male. De dwaas wil zich waarlijk tegen mij verzetten !

— Luister, hernam hij tot Ko, ik wil weten, waarheen mijnheer van Blauwhuize zich begeeft. Gij hebt zeker wel eenige fiksche kerels onder uw bevel. Zoek er twee uit. Ze moeten dadelijk mijheer van Blauwhuize volgen ! Een blijft hem bespieden en de ander brengt me morgen nieuws naar het grafelijk slot van Wondelgem. Goed begrepen ?

— Het zal zoo geschieden, heer graaf.

— Ik reken op uw flinkheid, en hier hebt ge al de eerste belooning.

Lodewijk van Male reikte Ko een goudstuk toe.

De kerel keerde bij zijn meester terug en deelde de bevelen van den graaf mee.

— Welnu, voer ze uit ! snauwde van Benekamp, die wel wat gekrenkt was, omdat de vorst niet met hem, den kasteelheer, maar rechtstreeks met een dienaar onderhandelde.

— Zoo ik dien Walter Ruysch eens zond met Nest, heer !

— Moet ik me daar ook al mee bemoeien !

Maar de ridder werd wat kalmer en zei :

— Breng dien Ruysch hier !

De verrader der Ketelaars, de Judas, verscheen in de onderdanigste houding en zonk voor den kasteelheer van Bellem op de knieën.

— Heer, ik kom u mijn hulde bieden, zei hij op fleemenden toon. En ik kan u en den edelen graaf een grooten dienst bewijzen.

De ridder liet den lafaard zoo eenigen tijd liggen en vroeg :

— Gij kent dus het kamp der Ketelaars ?...

— Ja heer... het is bij Maldegem.

— En wij zouden het gemakkelijk kunnen omsingelen.

— Ja, heer, met een sterke bende wapenknechten kunt ge den hoofdman en de voornaamste volgelingen omsingelen !

Benekamp dacht even na en, Ko terzijde voerend, zei hij zacht :

— Ik houd dien kerel toch hier ! Kies dus twee andere mannen. Doe het dadelijk !

Ko verliet de zaal en bromde :

— Nu gaat hij zich toch zelf met dien Ruysch bemoeien. Ge weet nooit, wat ge aan den baas hebt. Ik moet dat karweitje van den graaf goed opknappen. Dan durf ik hem zelfs vragen mij van het huwelijk met dat oud wijf te ontslaan. Als jonkvrouw van Rozenhove en Lodewijk van Male voor mij pleiten, zal de ridder niet durven weigeren.

Ko zag Nicolaas Pycke en mompelde :

— Mijnheer van Blauwhuize zal naar Gent rijden en die Pycke is ook een Gentenaar evenals Ruysch. Dus kent hij er den weg heel goed... Ik moet hem gebruiken en Nest.

Dadelijk sprak hij er met Nicolaas over.

— Ik zou Ruysch wel zenden, vervolgde hij dan, ik weet niet of ge hem kent... 't is ook een Gentenaar, maar hij moet hier blijven. Hij zal ons wijzen waar de Ketelaars zitten, die we dan gevangen nemen, ergens bij Maldegem. Wilt gij doen, wat ik u vraag ?

— Ja... antwoordde Pycke, maar eerst moet ik met het meisje spreken...

— Uw lief ?

— Welnu, ja, mijn geliefde...

— Ze is bij jonkvrouw van Rozenhove.

— Kunt ge haar niet even laten roepen ? Een oogenblikje maar...

— Ik zal het probeeren, maar dan vertrekt ge dadelijk ? Ge krijgt een goed paard en een helper.

— Neen, een helper wil ik niet !

— Maar dat moet ! Hij dient nieuws te brengen naar Woldelgem, zooals ik u gezegd heb.

— Ik zal zelf een bode sturen, ik heb kennissen genoeg. Ik reis niet met kerels, die ik niet ken. 't Is toch gelijk, hé, hoe de graaf bericht ontvangt.

— Maar kan ik op u rekenen ?

— Zeker ! Haal nu even Martha ! Misschien wil zij mee naar Gent.

Het meisje kwam en scheen zeer zenuwachtig. Ze ging met Nicolaas ter zijde, zoodat Ko hun gesprek niet kon hooren en zei :

— O, er is wat vreeselijks gebeurd hier ! Mijnheer van Blauwhuize heeft jonkvrouw Hilda samen met den graaf gezien en is woedend vertrokken. Hij heeft de verloving verbroken.

— En is de jonkvrouw waarlijk schuldig ?

— Zij spreekt zoo zonderling... Ze weent en jammert... Ze zegt dat jonker Felix dood is ! O, ze schijnt wel buiten zinnen ! Ze scheldt soms op mijnheer van Blauwhuize.

— Wie weet hoe gemeen de graaf gehandeld heeft !

— Ik begrijp er niets van, maar ik kan haar nu niet verlaten, Nicolaas. Ge zult dat wel begrijpen.

— Goed, blijf dan bij haar !

— En gaat gij naar Gent ?

— Ja, maar ik kom terug.

— Ja, doe dat ! Morgen zal ik meer weten... 't Is allemaal zoo verward nu ! Ik durf haar niet langer alleen laten. Komt ge morgen ?

— Ja...

— Goede reis en tot ziens, en hartelijk drukte Martha hem de hand, waarna ze zich weer vlug verwijderde.

— Vertrekt ge nu ? vroeg Ko, nader tredend. Er is haast bij !

— Geef me een paard, maar geen oude knol !

— Wees gerust, ge krijgt een goeden draver.

En eenige oogenblikken later reed Pycke heen.

— Ha, mompelde hij, denkt die lakei van Benekamp, dat ik een huurling van den graaf ben ? Ik begrijp alles ! Lodewijk van Male heeft Hilda van Rozenhove het hoofd op hol gebracht. Mijnheer van Blauwhuize bemerkte dat en zei de graaf de waarheid. Nu moet hij achtervolgd worden; de graaf wil hem ergens opsluiten, om nog beter zijn valsch spel te spelen ! En Walter Ruysch verradt de Ketelaars. Deze moeten gevangen genomen worden, ergens bij Maldegem. Welk een geluk dat ik alles verneem !

Pycke dacht even na.

— Eerst rijd ik zelf naar Maldegem, om de Ketelaars te waarschuwen ! besloot hij. Dan zal ik te Gent mijnheer van Blauwhuize waarschuwen ! Ha, meenen ze hier, dat een Gentsche vrijheidszoon zijn volk verradt !

En Nicolaas reed eerst wel in de richting van Gent, maar maakte dan een grooten omweg en keerde naar het Westen terug.

* * *

De graaf ontbeet inmiddels met zijn gastheer. Deze bracht het gesprek op de Ketelaars en den jonkman die inlichtingen geven kon.

— 't Is wellicht een gelegenheid, om die oproermakers in een slag onschadelijk te maken, zei de heer van Bellem.

— Welnu, mijn dappere ridder, ik vertrouw u die zaak toe, antwoordde Lodewijk van Male, wiens hoofd nu van een ander plan vervuld was.

ONTVOERD.

Baldwin, de hoofdman der Ketelaars liet dien zelfden ochtend in alle richtingen Walter Ruysch opzoeken, want de jonge Gentenaar verscheen niet zooals hem den vorigen avond geboden was. En in het kamp had men hem nog niet gezien.

— Zeker is hij vertrokken, meende Klara, en zint op wraak. O... pas toch op, zoo waarschuwde ze Jan Yoens... als hij u maar geen list legt.

— Ik ben blij, dat gij zoo bezorgd om me zijt, antwoordde de overste der Witte Kaproenen. Het bewijst me dat ik bemind word... Jammer ge-

noeg kan ik vandaag niet bij u blijven, de goede zaak dwingt me steeds te reizen... Maar ik weet, dat ge veel aan mij zult denken.

— En voor u bidden !

— Ja, dat is goed, maar ge moogt u toch niet al te ongerust maken, mijn lieve ! Ik ben altijd op mijn hoede en we zullen dien Ruysch wel gauw opsporen. Eigenlijk ben ik angstiger om u, dan gij om mij moet zijn...

— O ! ik ben veilig in het kamp.

— Ja, maar ge gaat er wel eens buiten.

— Naar het dorp, waar niemand me zal kwaad doen !

— Toch altijd oppassen...

Jan Yoens kon niet afwachten, of er nader nieuws kwam over den verdwenene. Hij moest een vergadering te Gent bijwonen.

Baldwin was even uit geweest en Klara en haar verloofde hadden intusschen samen ontbeten. Toen nam Yoens van den hoofdman afscheid. Hij zou weldra terugkeeren met meer nieuws over den opstand tegen den graaf, een beweging, welke nu georganiseerd werd.

Klara ging een eind mee. Het was nu zoo heerlijk in het woud. De bloemen geurden en in het gebladerte kweelden de vogels.

— En denken, dat er nu zoo'n vreeselijke ziekte in ons land woedt, zei het meisje. O, die zwarte pest !

— Misschien overdrijft men den toestand, meende Yoens. In elk geval zult ge hier veilig zijn. De kwaal zal vooral weer haar slachtoffers vinden in de enge huizen der steden. 't Is altijd het kleine volk, dat het meest lijdt. Wat bekommeren de heeren er zich om, hoe de arbeiders met vrouw en kinderen gehuisvest zijn ! Die ziekte, zoo ze zich uitbreidt, zal onze beweging vertragen.

De geliefden bemerkten in een dreef een ongewone drukte en, nader komend, zagen ze hoe de Ketelaars een jongen man, een meisje en een oude vrouw omringden. De jonge gast vertelde blijkbaar zijn wedervaren en dit moest grappig zijn, want er werd luid gelachen door de omstanders. Het was Armand, die meedeelde, hoe hij aan ridder Benekamp en aan den dood ontsnapt was, en nu hier ook bescherming zocht voor Belleke en haar moeder.

De oude vrouw ag er eer afgemat uit en herhaalde telkens : « O, was ik maar in mijn hut gebleven ! Hier of ginder, de heeren blijven toch de machtigsten ! »

— Ivo, breng die vrouw en het meisje naar onze hut, ik kom straks ook en e kunnen bij ons wonen, tot er een plaats voor hen is, zei Klara tot een der Ketelaars.

En met Yoens stapte ze voort.

— Ge moogt toch niet te ver gaan, hoe aangenaam uw gezelschap mij ook is, sprak de Gentsche hoofdman, die zijn paard bij den toom leidde.

— O, er is geen gevaar. Ik weet, waar dit beginnen kan, maar zeker niet

in het woud, zei Klara lachend. De Ketelaars hebben ook hun gebied, waar vijanden zich niet wagen.

En nog wel een kwartier stapte het meisje opgewekt naast haar verloofde voort. Eindelijk bleef ze staan en vroeg blozend : « Komt ge spoedig terug? »

— Zoo gauw ik kan, mijn zoeteke... Mijn hart is hier immers gevangen !

En dan hoop ik een ganschen dag met u te wandelen !

— Gij zult oppassen voor uw veiligheid, niet waar ?

— Ja, maar gij ook ?

— O, ik heb niets te vreezen ! Maar ik beloof u niet alleen meer naar het dorp te gaan ! O, denk aan Walter Ruysch, want ik heb de boosheid van zijn gemoed in zijn oogen gelezen.

— Hij zal niet lang meer vrij loopen. Wij hebben ook onze verspieders.

Jan Yoens omhelsde innig zijn geliefde. Dan steeg hij in 't zadel. Klara bewonderde hem. « Juist een ridder, maar dan een goede, een rechtschapen », dacht ze. En ze wuifde hem na, zoo lang ze kon. Eindelijk was hij uit het gezicht verdwenen.

Plots werd Klara van achter aangegrepen. Een hand sloot haar mond en een zware stem zei : « Geen verzet of ge sterft ! » Tegelijk werd het meisje in het kreupelhout gesleurd. Ze dacht aan een overval van Walter Ruysch. En ze had willen roepen om haar geliefde... Ze kon niet... en ook Yoens was reeds een heel eind van deze plaats.

Achter de struiken zag ze nog twee mannen, gekleed als wapenknechten en ruw van uitzicht.

— Hier is ze ! zei de aanrander. Deerntje geef geen geluid, want als wij moeten vluchten, vermoorden we u eerst.

En nu zag Klara den man, die haar gevangen had genomen in 't gelaat. Ze huiverde, want ze herkende hem als den « gele vos ». Zoo werd hij genoemd, omdat zijn sluike haren die kleur bezaten. Hij was aangesloten geweest bij de Ketelaars, maar deze hadden hem eenigen tijd geleden verjaagd, omdat de gele vos een echte bandiet was, stelde en roofde, wat hij krijgen kon en niet voor een gewonen moord terugschrikken zou. De Ketelaars woonden toen nog in een ander kamp, meer naar Ruddervoorde op. En Klara wist, dat de « gele vos » met eenige trawanten zijn rooverswerk voortzette.

Ze stond nu bevend tegen een boom, vreezend voor een gruwelijk lot. De drie mannen spraken met elkander; Klara verstond er genoeg van, om uit het onderhoud te begrijpen, dat de schurken een nieuw bedrijf bij 't gewone wilden voegen. Ze zouden trachten afgedwaalde Ketelaars te verrassen om ze uit te leveren aan de heeren, die tot de partij van den graaf behoorden en zeker voor elken oproerling gaarne een goede premie zouden betalen. En ze beraadslaagden aan wien ze nu dit meisje zouden bieden.

— Aan ridder van Benekamp, stelde de « gele vos » voor. Hij zint op wraak, want gisteren heeft een Ketelaar hem een leelijke poets gebakken. Ik

hoorde het vertellen in de kroeg van de dikke Wieze, onder Beernem. En vlug vertelde hij het avontuur van Armand.

— Dus is ridder Benekamp woedend op de Ketelaars, verzekerde de « gele vos ». Hij zal ons een goeden prijs geven voor die frissche deerne, want hij zal wel begrijpen, dat de boschkerels razend zullen zijn, nu die jonge dochter gekaapt is. We deden, m'n ziele, een goeden slag... Ik heb gisteren geloerd op Baldwin zelf, maar die grijskop ging niet ver genoeg heen ! Van morgen hebben we meer geluk.

— Maar ik weet nog iets beters, sprak een der andere roovers. Ik durf er een eed op doen, dat de ruiter, die nevens dit Engeltje ging, Jan Yoens was. Ik heb dien kapoen meer gezien...

— Ja ! riep Klara. Ik ben de verloofde van Jan Yoens en hij zal u wreed straffen, als ge me niet dadelijk vrij laat.

— Hoort ge het ! riep de schavuit. Het was Jan Yoens. Hij is de overste der Witte Kaproenen te Gent en wil den graaf bevechten. Wij moeten dus zijn lief aan den graaf zelf uitleveren en, daar die op geen geld ziet, zal onze belooning nog veel grooter zijn.

— En de graaf is nu bij ridder Benekamp te Bellem ! riep de « gele vos » uit. Dat ook hoorde ik in de herberg van « dikke Wieze ». Hij is uit Male vertrokken, omdat de pest te Brugge woedt. Dus moeten we in elk geval naar Bellem en we zullen er welgekomen zijn !

— Maar we kunnen er bij klaren dage niet heen, meende de derde. Toch niet met onze gevangene...

— We kunnen eerst gaan onderhandelen, hernam de « vos ». Laat dat aan mij over. Een vos is sluw, hé en ik zal mijn bijnaam eere aandoen, dat belooft ik u. We brengen dat lief kind zoo lang in ons hol.

Dit werd goed gevonden door de anderen en de arme Klara begreep dat ze haar vrijheid niet terug zou krijgen.

— O, mannen, laat mij toch gaan ! smeekte ze. Wat heb ik u misdaan !

— Stil ! gebood de « gele vos »... Wel, mij dunkt, dat ik u nog gezien heb. Wacht eens... ja, ja... Gij woondet bij Baldwin.

— Ja..., bekende Klara haastig, hopen, dat deze bijzonderheid haar gunstig zou zijn, want haar pleegvader bezat toch een grooten invloed.

Doch de « vos » vervolgde verheugd tot zijn makkers :

— Het wild wordt altijd nog maar beter ! Deze frissche deerne is de dochter van den opperbaas der Ketelaars... of zijn stiefdochter. Nu dat is hetzelfde. Ja, ze is geld waard...

— Maar 't wordt tijd, dat we van hier vertrekken, waarschuwde een der anderen.

De « vos » haalde een doek te voorschijn en gaf zijn gezellen een wenk.

— O, laat mij gaan ! smeekte Klara weer. Ik ben een weerloos meisje... En dan riep ze in haar wanhoop en angst luid om hulp.

— Zwijgen ! gebood de « vos » verschrikt. Of we vermoorden u !

De kerels grepen haar vast en in een oogenblik hadden ze de ongelukkige den doek voor den mond gebonden. Klara bood nu tegenstand, maar wat vermocht ze tegen de drie sterke mannen, die haar de armen op den rug knevelde. De « vos » ging voorop en de anderen namen haar tusschen zich in. Zoo ging het een eind tusschen de struiken door. De hulpkreet was blijkbaar niet gehoord, want niemand daagde tot de verlossing op. Klara schreide van angst en vertwijfeling.

Soms bleven de roovers staan. Het was als ze een verdacht geluid hoorden. Dan sloop de « vos » even omzichtig voort en, als alles veilig bleek, wenkte hij de anderen. Na een goed half uur zei de « vos » met een zucht : van verlichting : « Wij zijn er ! » Hij schopte eenige graszoden weg, hief een plank op en daar gaapte de opening van een hol. Klara moest een trapje afdalen. Beneden brandde een klein lampje. Bij het schijnsel bemerkte het meisje een jonge vrouw, haveloos gekleed.

— Walda, hier is een gevangene, zei de « vos ». En ze moet tot vanavond blijven.

— Een meisje ! Ik dacht, dat ge met een Ketelaar zoudt afkomen !

— 't Is een Ketelaarster... en die kan ons ook geld opbrengen.

De schavuit ontdeed Klara van haar doek en banden, maar zei op strengen toon : « U zeer koest houden of ge krijgt uw muilband en uw boeien weer aan, hoort ge ! »

— O, laat me toch naar huis gaan ! vroeg het meisje snikkend.

— Ha, ge begint weer ! Is dat nu gehoorzaam zijn !

— Heb gij dan toch deernis met mij ! hernam Klara, zich tot de jonge vrouw wendend, die echter niet antwoordde.

De « vos » opende een deurtje en duwde Klara in een tweede afdeeling van het hol.

— Zie, daar ligt stroo, zei hij. Ge kunt er rust nemen... En nu stil zijn, hoor !

De schurk trok het deurtje dicht en Klara was hier in de eenzaamheid en de duisternis...

NAAR RUDDERVOORDE.

Belleke en haar moeder waren naar de hut van Baldwin geleid, maar Klara liet op zich wachten. En weldra werd Baldwin ongerust.

— Zij zal toch niet te ver meegegaan zijn, mompelde hij. Ze is altijd voorzichtig, maar nu met die verliefdheid in 't hoofd... En er loeren altijd vijanden. Wij weten niet, welke gevaren ons allemaal bedreigen.

Eindelijk ging hij ongerust naar buiten en volgde hij de dreef, die Jan Yoens ingeslagen had. Maar geen spoor van Klara. De oude man bedacht dan, dat zij misschien een andere richting gevolgd had en keerde naar de woonst terug. Angst greep hem aan, nu zijn pleegdochter er toch niet was.

Hij ook dacht dadelijk aan een list van Walter Ruysch, dien niemand had kunnen ontdekken. Baldwin riep eenige mannen samen en vertelde hun de reden van zijn onrust. Ze zouden het woud doorzoeken en de grijsaard doolde zelf ook zenuwachtig heen en weer. Hij had thans waarlijk het gevoel, dat er iets vreeselijks was gebeurd.

Twee Ketelaars leidden een ruiter bij hem en een zei : « Hoofdman, dezen vreemdeling hebben wij in het bosch aangehouden. Hij beweert, dat hij u moet spreken ».

— Dat is inderdaad zoo, verzekerde Nicolaas Pycke, want hij was het, die nu voor Baldwin stond.

— Is het over Klara ? vroeg de grijsaard. Is er haar wat overkomen ? Zeg het dan maar !

— Ik ken geen Klara, hernam de jonge Gentenaar.

— Wat hebt ge me dan mee te deelen ?

— Mogen deze mannen het hooren ?

— Ja, ja ! Talm zoo niet !

— Welnu, weet dan, dat gansch uw kamp aan ridder van Benekamp te Aalter verraden is geworden.

— Door wien ?

— Door zeker en Walter Ruysch !

— Ha, die schurk ! Daarheen trok hij dus ? Maar hoe weet gij dat ? vroeg Baldwin achterdochtig.

— O, toevallig ! Ik was op het kasteel.

— Ha, gij behoort tot het personeel van het kasteel en nu komt gij zeker ook een Judasrol spelen ?

— Dat verwijt is onverdiend. Een Witte Kaproen van Gent is geen valschaard en zou niet tot het personeel van een kerel als ridder Benekamp willen behooren. Als gij luisteren wilt, zal ik u zeggen, hoe ik me daar bevond en nu in staat ben u voor een groot gevaar te waarschuwen.

Baldwin dacht aan Klara en was weinig geneigd naar een lang verhaal te luisteren, maar de veiligheid der bende stond op 't spel en de hoofdman was zich zijn verantwoordelijkheid bewust.

Trouwens Nicolaas Pycke bracht een kort, maar duidelijk verslag uit en toen wekte hij vertrouwen.

— Ge kunt vandaag aangevallen worden, verzekerde de Gentenaar, temeer daar de graaf zelf op Bellem vertoeft en de ridder zich zeker zal willen onderscheiden, en afgezien nog van het feit, dat hij naar wraak dorst op de Ketelaars, daar een van hen hem gisteren behendig verschalkt heeft.

Baldwin moest dus maatregelen nemen, hij mocht geen tijd verloren laten gaan en ontbood zijn oudste vrienden, tevens zijn raadslieden.

Er werd besloten dadelijk op te breken en een andere wijkplaats te zoeken. Wanneer de graaf met een sterke macht verscheen, kon men deze niet weerstaan, zonder de hulp van gezellen, die in andere bosschen verbleven.

En er was geen tijd, om hen nog te verwittigen en tot den strijd op te roepen.

Deze Ketelaars zouden wat Zuidwaarts trekken, in het woud bij Rudervoorde, waar ze nog vertoefd hadden. De hoornen schalden, boden liepen heen en weer, huisraad werd op wagens geladen, kortom dadelijk heerschte er een groote drukte.

— O, God, breng Klara terug ! bad Baldwin.

Als het meisje nu eens een boodschap deed en pas weer kwam na het vertrek en dan in handen van de gravelijke bende viel ! Of was ze reeds door spionnen van die bende opgelicht, zij en Jan Yoens ? Allerlei veronderstellingen kwamen bij den armen grijsaard op, terwijl de mannen hem toch met vragen bestormden.

De Ketelaars werkten snel en vrij spoedig was alles voor het vertrek gereed. Bodan uitgezonden om Klara te zoeken kwamen onverrichterzake terug. Ze hadden buiten het woud menschen ondervraagd. Deze wisten wel te spreken van een ruiter, die in de richting van Gent reed, maar een meisje vergezelde hem niet. Uit de beschrijving van dien ruiter, kon men opmaken, dat Yoens werd bedoeld.

En nu liep het gerucht rond : « Klara is verdwenen en men vindt geen spoor van haar ». Het nieuws bracht nog meer onrust onder de Ketelaars. Ze geloofden, dat handlangers van den graaf of van de kasteelheeren strikken spanden, dat de vijand reeds het bosch omsingeld hield. De vrouwen maanden de mannen tot spoed aan. 't Dreigde een paniek te worden. En Baldwin, de hoofdman, aarzelde, om het teeken voor den aftocht te geven. Zijn hart schreide om Klara... O, kon de geliefde pleegdochter toch nog komen... In het hart van den grijsaard werd een strijd geleverd. Al die mannen en vrouwen vertrouwden op hem en de tijd drong tot vertrekken... Maar als Klara toch nog verscheen en niemand vond. Een bode achterlaten ? Maar hij mocht niemand verplichten zoo zijn leven te wagen en misschien straks in handen der vervolgers te vallen... Zelf blijven ? O, Baldwin had het gaarne gedaan, doch hij had gezworen zijn getrouwen steeds zelf aan te voeren. Zijn plicht gebod hem, hen nu terzijde te staan, hen te begeleiden...

Drie jonge mannen begrepen zeker zijn gevoel en kwamen bij den grijsaard.

— Hoofdman, zei een hunner, vertrek, het volk wordt ongeduldig, maar sta ons toe hier te blijven tot Klara komt.

— O, wilt ge ? Ik dank u... God zal 't u loonen ! riep de oude man dankbaar uit.

— Wij blijven tot den avond en zullen den weg wel vinden naar het nieuwe kamp. Wees gerust, wij vallen de lakeien van den graaf niet in handen. Ze zullen ons niet ophangen !

Baldwin ging bij zijn Ketelaars.

— Mijn taak is afgedaan... ik heb nu nog iemand te waarschuwen, zei Nicolaas Pycke. Ik vermoed, dat die persoon te Gent is... maar wie weet,

hoe hij reist. Moest ge soms Marcus van Blauwhuize zien, zeg hem dan, dat de graaf hem laat opsporen...

— Hem ook ! Goed, moest ik hem ontmoeten, ik zal hem met uw boodschap in kennis stellen. Hij is een rechtschapen man. Maar gij gaat naar Gent zegt ge ? Zoudt ge Jan Yoens kunnen opsporen.

— O ja, want ik behoor immers tot zijn partij.

— Vraag hem, dadelijk te komen naar de Munkenbosschen te Ruddervoorde. Zeg hem, dat wij daar zijn en ik hem dringend spreken moet.

— Over Klara ? Ik heb hier vernomen, dat uw pleegdochter met onzen hoofdman verloofd is, doch ze plots verdwenen is. Mij dunkt, het ware het beste zulks openhartig aan mijnheer Yoens mee te deelen.

— Maar Klara keert misschien terug, en dan zoudt gij hem noodeloos verontrusten.

— En als ze niet terug keert ! In elk geval zou Jan Yoens eenige Witte Kaproenen verzamelen, om haar op te sporen en hoe eerder hij dus gewaarschuwd is, hoe beter !

— Gij hebt gelijk ! Ja, zeg hem alles, want ik vrees, dat mijn arme dochter werkelijk opgelicht is...

— Door handlangers van Benekamp kan het toch niet zijn, want op het kasteel moesten alle maatregelen voor den tocht nog genomen worden. Dat kan ik u verzekeren !

— We hebben zooveel vijanden. Zie, het volk is ongeduldig en ik mag anger toeven ! Wees gedankt voor uw edele hulp, en, ja, vertel alles aan Yoens. God zegene u en brenge mijn dochter, Yoens' bruid, veilig terug.

Baldwijn stak Pijcke de hand toe. De Ketelaars trokken af. Nicolaas steeg te paard. Drie jongelingen bleven achter... Maar Klara verscheen niet...

EEN LEUGENAAR.

Magda van Benekamp was nog ontsteld over de gevolgen van haar mededeeling aan Marcus. Ze meende, dat van Blauwhuize toch te bruusk had gehandeld, door dadelijk alles te verbreken. Het meisje wilde in huis terugkeeren, toen een monnik nader trad. De man was in een pij gehuld en hield den kap opgeslagen.

— Denk aan uw eed, zei hij zacht.

De jonkvrouw schrok. Ze keek den monnik angstig aan en stamelde :

— Gij waart het, die in mijn kamer drong ! Maar wie zijt ge toch ?

— De grauwe monnik ben ik voor u. En meer behoeft ge niet te weten. Ik herhaal nog eens : denk aan uw eed !

— Ik moet wel. Anders kon ik u als een inbreker laten gevangen nemen !

— Het zou u weinig helpen, meisje. De graaf zelf zou mij doen bevrijden. Men weet, dat ik hier ben en veilig terugkeeren moet.

— Hoe geheimzinnig !

— Ge hebt nog maar een klein staaltje van mijn durf gezien. Daarom, voor de derde maal : denk aan uw eed !

— O, al die waarschuwingen zijn onnoodig. Maar mag ik niet weten, met welk doel ge handelt ?

— Later ! En ik beloof u, dat ik het u zelf zal komen vertellen.

— Maar ik ben in 't geheel niet op uw bezoek gesteld.

— Heb ik u iets misdaan ! En waart gij niet haastig om uw ontdekking aan mijnheer van Blauwhuize mee te deelen ?

— Dat was mijn plicht !

— Ge rekent er toch niet op, de plaats van Hilda van Rozenhove bij den jonker in te nemen ?

— Hoe laag is uw veronderstelling. Wie ge ook zijt, opvoeding bezit ge niet ! Ga heen ! Ik wil u niet langer zien en gij zult mij geen tweede maal in mijn kamer verrassen.

— Spreek toch niet, zoo stout, jonkvrouw. Gij moogt niets zeggen, ge zijt gebonden door uw eed ! Maar ik kan wel vertellen, dat er gisteravond laat een jonge man bij Magda van Benekamp was. Ik zal echter geen misbruik maken van mijn overmacht. Doch ik wil niet, dat gij mij grof toesnauwt. Tot ziens !

De monnik wendde zich af en ging over de brug.

— Wie mag hij zijn ? mompelde het meisje. En wat voert hij in het schild ?

Ongerust keek zij hem na en somber gestemd betrad ze het slot. In de vestibule ontmoette ze den graaf, die voor haar boog en minzaam vroeg, of de lieve dochter van zijn « vriend » goed geslapen had. Magda wilde koel voorbijgaan, want ze kon niet huichelen en ze gevoelde nu diepe verachting voor den vorst.

— Ei, boos op mij ? hernam Lodewijk van Male.

— Marcus van Blauwhuize is vertrokken en heeft de verloving met Hilda verbroken, sprak Magda toornig.

— Ik weet het... Mijnheer van Blauwhuize kwam door uw kamers, meen ik.

— Ja... en ik heb hem gewaarschuwd.

Lodewijk van Male beheerschte zijn drift. Op scherp toon sprak hij :

— Gisteravond meende jonkvrouw Hilda een gedaante gezien te hebben aan het gordijn. Is dat zoo ? Jonkvrouw van Benekamp, het is de graaf van Vlaanderen, die u de waarheid vraagt !

— De graaf van Vlaanderen heeft zich onwaardig gedragen ! antwoordde Magda niet minder heftig. Dat is de waarheid !

— Gij mist de eerste beginselen van eerbied.

— En gij van trouw !

— Dat gaat te ver !

— Gij vroegt naar de waarheid en ik zeg ze u, graaf ! Dit heeft met staatszaken of onderdanigheid niets te maken. Gij hebt de gastvrijheid van ons huis geschonden...

— En gij ontvangt 's avonds een man op uw kamer.

— Ik verhef me boven uw leugens en laster !

— Ik wist niet, dat gij nog een jongeling kondt bekoren, zoo beleedigde Lodewijk van Male het meisje, dat wel wist, hoe leelijk van gestalte ze was.

— De graaf van Vlaanderen toont nu de ziel van een rabauw ! sprak Magda, en ze verwijderde zich.

— Die bult durft me veel zeggen, mompelde de vorst. Wat een brutale feeks ! En hoe moet ik nu handelen ? Och, ik heb tijd... Eerst dien ik Hilda van hier te vervoeren. Wat kan mij dan die scheeve furie van Benekamp schelen. Het geluk dient me... Ik had niet durven droomen zoo'n bevallige reisgezellin te hebben. Ik moet de gravin naar Wijnendale zenden. Daar op het kasteel, te midden der bosschen, behoeft ze de pest niet te vreezen.

Lambert kwam zijn meester zeggen, dat de bode van Aalter weergekeerd was. Deze man, dien Lambert naar Rozenhove gestuurd had, bevestigde Lodewijk van Male het bericht, dat jonker Felix bezweken was. Maar de graaf besloot het voor Hilda nog verborgen te houden. Hij vroeg om een nieuw onderhoud met haar, en werd onmiddellijk toegelaten.

— O, heer... hij is dood, niet waar ! riep Hilda dadelijk uit.

— Neen ! Van Blauwhuize heeft op gemeene wijze gelogen, zooals ik wel vermoedde.

— Mijn broeder leeft nog ?

— Zeker, en hij is zelfs wat beter, zoo bedroog de valschaard de jonkvrouw.

— Felix is wat beter ! O, hoe heerlijk, dit bericht. Laat mij naar Rozenhove gaan om hem te verplegen. Wat bindt mij nog hier ! Marcus heeft me verlaten... hij heeft nu geen rechten meer op mij... Om hem behoef ik de besmetting niet te vreezen !

De graaf gebod Martha, de kamenierster, de kamer te verlaten. En toen sprak hij :

— Lieve Hilda, uw vader heeft mij gevraagd u onder mijn hoede te nemen.

— Weet hij dan ?...

— Dat van Blauwhuize zich laf en gemeen gedragen heeft ! Ja, uw vader weet het, ik heb het hem laten melden, loog de graaf voort. 't Was het beste hem ook de oogen te openen. Uw vader verbiedt u ten strengste naar huis te komen. En hij heeft wel gelijk. Uw broeder wordt immers uitnemend verpleegd en gij behoeft u niet in gevaar te stellen. Denk toch aan de wanhoop van mijn vriend van Rozenhove, zoo de ziekte u trof ! En veronderstel, dat gij zoudt bezwijken, terwijl Felix genas ! Wees dus redelijk en doe, wat uw vader zegt !

— Dan moet ik gehoorzamen, heer ! Maar waar zal ik heen gaan ? Misschien kan ik hier blijven, ofschoon het mij bevreemdt, dat Magda mij niet bezoekt.

— Er is een reden voor ! De heer van Benekamp vreest uw aanwezigheid, omdat uw broeder krank is. Hij meent, dat gij die besmetting zoudt kunnen overdragen. En zijn dochter is nog veel angstiger !

— O, dan zal ik onmiddellijk heen gaan.

— Onder mijn hoede. Ik breng u naar het grafelijk slot van Wondelgem, en stel er u onder de bescherming van de gravin.

Plots zonk de graaf op de knieën.

— Hilda, zie, ik doe u hulde, zei hij.

— O, sta op, heer ! riep het meisje verschrikt.

— Ik ken mijn plicht, hernam de graaf, recht staande. Zouden wij binnen een half uur kunnen vertrekken ?

— Ja, heer ! Ik schik mij naar uw wil.

— Neen, ik mij naar den uwen, Hilda. Maar binnen een half uur, is het dus goed. Wenscht gij uw kamermeid mee te nemen ? Er is anders te Wondelgem personeel genoeg.

— Ik durf geen gastvrijheid vragen voor twee, heer.

— Gij kunt gebieden. Maar 't is beter, dat het meisje hier blijft....

— Zij zou naar Gent reizen...

— Ook goed... Eigenlijk is dat het beste. De gravin ziet niet gaarne te veel personeel. De een houdt de ander van het werk. Dus tot binnen een half uur ! En nu goeden moed !

Lodewijk van Male verliet de kamer en dadelijk lag weer de valsche grijnslach op zijn gelaat.

Er was een bode aangekomen voor hem. Hij had een bericht van de gravin. Deze was op reis naar Gent, maar vertoefde nu te Eekloo. Dadelijk schreef de vorst een briefje. Hij meldde daarin dat Gent reeds besmet was door de pest en verzocht zijn gemalin zich naar Wijnendale te begeven. Hij zelf had nog eenige zaken te regelen, doch zou zoo spoedig mogelijk daar bij haar komen.

En toen Lodewijk dit briefje verzegelde, grijnsde hij weer. De bode vertrok. Lambert wachtte op bevelen.

— Binnen een half uur vertrekken we naar Wondelgem, zei de meester.

— En jonkvrouw van Rozenhove, heer ? vroeg de dienaar.

— Vlegel, ge hebt u met haar niet te bemoeien ! snauwde de vorst.

DE AFREIS.

Magda van Benekamp stond peinzend voor het raam van haar kamer. Ze vroeg zich af, wat ze zou doen : nog eens tot Hilda gaan en haar waar-

schuwen, dan wel haar geheel mijden. Haar vader had haar verboden de zuster van den pestlijder gezelschap te houden, maar hij zou toch niet verhinderen van Hilda afscheid te nemen. Magda wist nu, dat Hilda den graaf naar Wondelgem zou vergezellen, en zoo juist had ze nog als in de zwarte ziel van den trouweloozen vorst gelezen. Was het niet haar plicht alles haar vriendin onder het oog te brengen, vooral nu zij zelve Marcus in kennis had gesteld met het gebeurde?

— Ja, ik moet het doen, anders is het of ik achter haar rug werk, zei het meisje bij zich zelf. En ook heb ik nu meer medelijden met Hilda dan verachting voor haar. Is ze wel verantwoordelijk, wist ze door al haar verdriet, wat ze deed? Ik zal bij haar gaan...

Magda trad door de nevenkamer en schoof dan het gordijn op zij. Martha was bij Hilda en hielp deze bij het kleeden. Jonkvrouw van Rozenhove keek Magda strak aan en vroeg op koelen toon:

— Vreest gij nu de besmetting niet? Nog eenige oogenblikken en de zuster van den pestlijder is vertrokken!

Magda stond even verbaasd... Wist Hilda dan, wat ridder Benekamp had gezegd, na haar aankomst?

— Maar niemand heeft u toch geboden heen te gaan, sprak ze. En ik dring zelfs bij u aan hier te blijven! Kunnen wij even alleen spreken?

— O, het is niet noodig! Ik heb geen gastvrijheid gevraagd op het kasteel te Bellem... men heeft mij hier geleid. Had ik geweten, dat ridder en jonkvrouw van Benekamp mij liever niet ontvingen, ik zoude zeker ergens aan een hut geklopt hebben... En God beware deze woning voor de zwarte pest.

— Hilda, het is waar, dat mijn vader eenige vrees had. De schrik voor de gruwelijke ziekte is overal groot... maar ik heb nooit angst getoond wegens uw verblijf bij ons.

— En waarom keerdet gij dan niet bij mij terug, zooals ge beloofd hadt?

— Ik moest mijn vader gehoorzamen, hoe dit ook tegen mijn gevoel streed, hij had mij verboden bij u te verblijven... Maar nu herhaal ik, dat het beter is in uw eigen belang niet af te reizen. Gaarne zou ik u even alleen spreken...

— Martha, ga heen! gebood Hilda aan de kamenierster, die dadelijk gehoorzaamde.

Maar op dat oogenblik werd er even geklopt en trad de graaf binnen. Nijdig keek hij Magda aan, en na een oogenblik aarzelens, zei hij op strengen toon:

— Jonkvrouw van Benekamp, verwijder u!

— Het is hier niet de kamer van den graaf van Vlaanderen, maar van mijn vriendin van Rozenhove, heer, antwoordde Magda even scherp.

— Uw vriendin? En gij verlangt naar het oogenblik, dat de zuster van den zieken jonker Felix het kasteel verlaat!

— Nu hoor ik, wie scheiding wil brengen tusschen Hilda en mij. Gij maakt wel een zonderling gebruik van mijns vaders gastvrijheid, gràaf.

— Omdat ik oprecht ben, terwijl gij haar, die ge nu uw vriendin noemt, bij mijnheer van Blauwhuize hebt belasterd. Dat zult ge hier wel niet vertellen !

— Wat ! riep Hilda verontwaardigd uit, en ze keek Magda met vreemden blik aan.

— Lasteren doe ik nooit ! hernam de dochter van den ridder driftig, maar de graaf viel haar in de rede, door op hoonende wijze te zeggen :

— Jonkvrouw, tracht niet uw minne houding, die van jaloerschheid getuigt, te verschoonen ! Verwijder u... Of beter, wij zullen onze reis aanvangen, de paarden zijn gezadeld, vervolgde Lodewijk van Male tot Hilda.

— Ik ben gereed... alleen nog een woord tot mijn kamenierster, zei het meisje, en zonder nog op Magda te letten, riep ze haar dienstbode.

— Hilda, de graaf misleidt u ! riep Magda haastig uit.

— Als gij nu niet vrijwillig heen gaat, zal ik u dwingen ons gezelschap te verlaten ! bulderde de vorst, werkelijk toornig over zulk een ongewonen tegenstand, gelijk hij, de gevleide, de machtige er nooit ondervond.

En het mismaakte meisje gehoorzaamde nu, terwijl de tranen haar in de oogen sprongen. Ze keerde naar haar eigen kamer terug en mompelde : « Arme, arme Hilda... Waar zal de weg haar voeren ! Ze is in de macht van een schurk ! » Ze zag hoe haar vader zijn wapenknechten verzamelde en Ko druk heen en weer liep. De ridder sprak met een vreemden jonkman. Het was Walter Ruysch. Even nadien verscheen de graaf, met Hilda. Ze namen afscheid van den kasteelheer. De vorst maakte driftige gebaren en Magda bemerkte hoe haar vader kwaad naar haar venster opkeek.

— De valsche Lodewijk van Male klaagt zeker over mij, dacht ze. De waarheid zal hem getroffen en beleedigd hebben. Ik heb niets te verwijten. En Hilda zal toch gelooven dat ik haar bij mijnheer Marcus belasterd heb ! Nu, leugen houdt geen stand. O, arme Hilda ! zei ze zuchtend, toen ze zag, hoe de graaf jonkvrouw van Rozenhove te paard hielp en het tweetal dan naast elkaar weg reed. Lambert volgde op eenigen afstand.

— Ja, waar zal die weg haar brengen ? vroeg Magda zich weer af.

Haar vader liet zijn paard brengen. Toen hij in 't zadel wilde stijgen, naderde hem een vreemde man, die er een dorper uitzag... Het was de « gele vos », die kwam spreken over de uitlevering van Klara. En Walter Ruysch hoorde dit gesprek, en grijsde van vreugde, vooral toen ridder van Benekamp het voorstel aannam, en tot den « gelen vos » zegde, op Ruysch wijzend :

— Deze jonkman zal vanavond het meisje afhalen... Waar moet hij komen ?

De schurk bepaalde een plaats...

— Gij weet het dus, hernam de edelman tot den Judas.

— Ik zal uw bevelen getrouw volbrengen, heer, antwoordde Ruysch, die zijn blijdschap verborg.

— En nu naar het kamp der Ketelaars ! riep de heer van Bellem. De graaf verwacht van ons, dat wij die muiters uitroeien en ik heb ook een rekening met hen te vervullen !

TE WONDELGEM

Margaretha van Brabant, gemalin van Lodewijk van Male, gravin van Vlaanderen, ontving te Eekloc den brief, waarin haar echtgenoot haar vroeg naar Wijnendale te reizen.

Nauwelijks had ze dit bericht gelezen, of een in een grauwe pij gekleede man naderde haar en fluisterde : « Een woord met u, mevrouw ».

De gravin verbleef in de voorname woning van een grafelijk ambtenaar en zat nu in de eetzaal, waar haar gastheer met zijn gezin en haar gevolg zich ook bevond.

— Ga door die deur, ik kom aanstonds bij u, antwoordde de vorstin aan den monnik of als monnik verkleeden persoon, en ze wees een kleine zijkamer, een der bijzondere vertrekken, door den ambtenaar haar tijdens dit verblijf afgestaan.

En eenige stonden later volgde ze hem daar. Ze bleef vrij lang weg en toen ze terugkeerde, keken de hofdames haar nieuwsgierig aan, als verwachtten ze een mededeeling. De gravin keek zeer donker, maar vertelde niets bijzonders. Alleen gebod ze de paarden gereed te maken, om de reis te vervolgen.

— We moeten zoo spoedig mogelijk het slot te Wondelgem bereiken, sprak ze gebiedend.

De ambtenaar kwam eerbiedig nader en vroeg :

— Mevrouw de gravin, breidt de ziekte zich van Brugge Oostwaarts uit?

— Mijnheer, dat moet gij beter weten dan ik ! antwoordde Margaretha zeer bits. Gij zijt in dienst van den graaf, om over alles te waken en mij dunkt, dat het uw plicht is inlichtingen over den toestand te verzamelen.

— Met uw verlof, mevrouw, boden zijn uitgezonden, maar ik meende, dat gij een bijzonder bericht ontvangen hadt.

— O, het is nieuwsgierigheid die u drijft, en ge zoudt willen weten, wat de monnik, welken ge zaagt binnentreden, mij meedeelde ! Zulk een onbescheidenheid is niet hoffelijk, mijnheer ! Gelief te zien, dat alles voor de afreis in gereedheid worde gebracht. En toornig wendde de gravin zich af.

Haar gelaat kreeg nog een nijdiger uitdrukking.

— Ha, dat zijn de staatszaken, die hem van mij scheiden, siste ze. Welk bedrog ! Hilda van Rozenhove op Wondelgem en ik naar Wijnendale. Bij alle Heiligen, ik zal hem verrassen.

Ze stampte driftig met den voet.

— De trouwelooze ! mompelde ze. Wat heb ik al door hem geleden. Hij jaagt slechts eigen genoegens na. Hij huichelde liefde, toen hij mij als gade nam, maar aasde op den grooten bruidschat mijns vaders. En toen mijn vader niet genoeg betaalde, zocht hij een reden om oorlog te voeren in ons Braband. Hij versjacherde ons kind, toen het elf jaar was, als vrouw aan een zwakkeling en na diens dood liet hij op haar bieden door den koning van Engeland en dien van Frankrijk. Wie het meest betaalde, zou onze arme dochter krijgen als echtgenoot, de eerste voor zijn zoon, de tweede voor zijn broer...

En die overpeinzing was niet te streng, al had Lodewijk uit staatsbelang toch den minsten bieder moeten voldoen, en Margaretha van Vlaanderen uitgehuwelijkt aan den hertog van Burgondië.

Men kwam de gravin melden, dat de paarden gezadeld waren. De ambtenaar trad weer voor de vorstin en zei :

(Wordt voortgezet).

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

